अथ द्वितीयोल्लासः

श्रीईश्वर उवाच—

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि यन्मां त्वं परिपृच्छसि ।
विना दीक्षां न मोक्षः स्यात् प्राणिनां शिवशासने ॥ १ ॥

न योगेन विना मन्त्रो न मन्त्रेण विना हि सः ।
द्वयोरभ्यासयोगेन ब्रह्मसंसिद्धिकारकम् ॥ २ ॥

तमः परिवृते गेहे घटो दीपेन दृश्यते ।
एवं मायावृतो ह्यात्मा मनुना गोचरीकृतः ॥ ३ ॥

सम्प्राप्ते षोडशे वर्षे दीक्षां कुर्यात् समाहितः ।
रसेन्द्रैर्यथा विद्धमयः सौवर्णतां व्रजेत् ॥ ४ ॥

दीक्षाविद्धस्तथा ह्यात्मा शिवत्वं लभते ध्रुवम् ।

इति कुलार्णवात् । मन्त्रमुक्तावल्याम्—

जपो देवार्चनविधिः कार्यो दीक्षान्वितैर्नरैः ॥ ५ ॥
नास्ति पापं यतस्तेषां सूतकं च यतात्मनाम् ।

रुद्रयामले—

आगमोक्तविधानेन कलौ देवान् यजेत् सुधीः ॥ ६ ॥

नहि देवाः प्रसीदन्ति कलौ चान्यविधानतः ॥ ७ ॥

आगमशब्दव्युत्पत्तिमाह रुद्रयामले—

आगतं शिववक्त्रेभ्यो गतं च गिरिजामुखे ।
मतं श्रीवासुदेवस्य तस्मादागम उच्यते ॥ ८ ॥

वक्त्रेभ्य इति बहुवचनं पञ्चाम्नायकथनार्थम् । तथा च कुलार्णवे—

मम पञ्चमुखेभ्यश्च पञ्चाम्नायाः समुद्गताः ।
पूर्वश्च पश्चिमश्चैव दक्षिणोत्तरतो भवेत् ।
ऊर्ध्वं चाप्यधःस्यात्षडाम्नाय इतीरितः ॥ ९ ॥

यावन्तः पांशवो भूमेस्तावन्तः समुदीरिताः ।
एकैकाम्नायजा मन्त्राः भुक्तिमुक्तिफलप्रदाः ॥ १० ॥

सर्वेषामेव मन्त्राणां देवता तत्फलप्रदा ।

इति वचनेभ्यो वासुदेवस्य मतं सम्मतम् इत्यर्थः । तेन वेदविरुद्धत्वात्कामाद्यागमव्युदासः, सदागम एव आगमशब्दस्य मुख्यत्वात् । अत एवागमसंहितायाम् असदागमस्य निन्दामाह शिवः—

कलौ प्रायेण देवेशि राजसास्तामसास्तथा ॥ ११ ॥

निषिद्धाचरणाः सन्तो मोहयन्त्यपरान् बहून् ।
भाषाभ्यां पिबितो रक्तं सुरां चैव सुरेश्वरि ॥ १२ ॥

वर्णाश्रमोचितं धर्ममविचार्यार्पयन्ति ये ।
भूतप्रेतपिशाचास्ते भवन्ति ब्रह्मराक्षसाः ॥ १३ ॥

इति वचनात् । श्रीक्रमेऽपि—

शिवेन परया शक्त्या द्वाभ्यां कृत्स्नं समुद्धृतम् ।
वाच्यवाचकभावेन द्वाभ्यां ब्रह्म प्रकाशितम् ॥ १४ ॥

दीक्षाशब्दार्थमाह यामले—

दिव्यज्ञानं यतो दद्यात् कुर्यात् पापक्षयं यतः ।
तेन दीक्षेति लोकेऽस्मिन् कीर्तिता तन्त्रपारगैः ॥ १५ ॥

उपचारसहस्रैस्तु अर्चितां भक्तिसंयुताम् ।
अदीक्षितार्चनं देवा न गृह्णन्ति कदाचन ॥ १६ ॥

कर्माखिलं वृथा यस्मात्तस्माददीक्षितः पशुः ।

क्रियासारे—

कल्पे दृष्ट्वा तु यो मन्त्रं जपेद् गुरुमनाश्रितः ॥ १७ ॥
सुतनाशो भवेत्तस्य फलमस्य सुदूरतः ।

यामले—

गुरोर्मुखान्महाविद्यां गृह्णीयात् पापनाशिनीम् ॥ १८ ॥
तस्माद् यत्नाद् गुरुं कृत्वा मन्त्रसाधनमाचरेत् ॥ १९ ॥

गुरुशब्दार्थमाह यामले—

गकारः सिद्धिदः प्रोक्तो रेफः पापस्य दाहकः ।
उकारः शम्भुरित्युक्तस्त्रितयात्मा गुरुः स्मृतः ॥ २० ॥

सारसंग्रहे—

विशुद्धमातापितृको जितेन्द्रियः,
सर्वागमज्ञः परदुःखकातरः ।
यथार्थयाथर्ववेदविद्गुरुपारगः,
शान्तः कुलीनो गुरुरीरितो द्विजः ॥ २१ ॥

द्विज इत्युपादानाद् ब्राह्मणेभ्यः । तन्त्रे—

अनाचारो द्विजो यस्तु वर्णानां गुरुरेव सः ।

अन्यत्रापि—

अधर्मनिरतो भूत्वा कृत्वा द्विजगुरोर्मुखात् ।
सर्वसिद्धिमवाप्नोति शीघ्रं देवत्वमाप्नुयात् ॥ २२ ॥

शूद्रः शूद्रमुखाच्छ्रुत्वा विद्यां वा मन्त्रमुत्तमम् ।
गृहीत्वा नरकं याति दुःखमाप्नोति निश्चितम् ॥ २३ ॥

नवरत्नेश्वरे—

सर्वेषामेव दीक्षाणां मुक्तिः फलमखण्डितम् ।
अविशेषाद् भवत्येषा शार्ङ्गिक्यस्तु मुख्यः ॥ २४ ॥

यामले—

दीक्षितो ब्राह्मणो याति ब्रह्मलोकमनामयम् ।
ऐन्द्रलोकं क्षत्रियोऽपि प्राजापत्यं तथा विधिः ॥ २५ ॥

याति गन्धर्वनगरं शूद्रो दीक्षाप्रभावतः ॥ २६ ॥

अत्र शूद्रदीक्षाधिकारश्रुतेः "न शूद्राय मनु दद्यात्" इति वेदमन्त्रपरम्, देवताविशेषपरं मन्त्रविशेषपरं वा ; वाराहीतन्त्रे—

गोपालस्य मनुर्देयो महेशस्यापि पादजे ।
तत्पत्न्याश्चापि सूर्यस्य गणेशस्य मनुस्तथा ।
एष दीक्षाधिकारी स्यादन्यथा पापभाग् भवेत् ॥ २७ ॥

इति वचनात् देवतान्तरस्य मन्त्रे शूद्रानधिकारः । नृसिंहतापनीयश्रुतिः— "सावित्रीप्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रयोर्नेच्छन्ति" इति । लक्ष्मीं श्रीबीजं लक्ष्मीमन्त्रमित्यपि केचित् । गोपालस्य दशाक्षरः, श्यामाया द्वाविंशत्यक्षरश्च स्वाहान्तोऽपि 'शूद्राय देयः सर्वेषु वर्णेषु तथाश्रमेषु' इति क्रमदीपिकायां अभिधानात् ।

नात्र सिद्धपेक्षास्ति न च सिद्धिविचिन्तनम् ।
न चाधिकारचिन्तात्र ग्रहणे कालिकामनोः ॥ २८ ॥

इति कालीकुलसर्वस्ववचनात् । तस्माद् गोपालस्य दशाक्षरः श्यामायाश्च द्वाविंशत्यक्षरमन्त्रग्रहणे शूद्रस्याधिकारः ।

भूतशुद्धौ—

तन्त्रोक्तप्रणवं देवि वह्निजायां च सुन्दरि ।
प्रजपेत् सततं शूद्रो नात्र कार्या विचारणा ॥ २९ ॥

स्वाहाप्रणवसंयुक्तं शूद्रे मन्त्रं ददाति यः ।
शूद्रो निरयगामी स्याद् ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् ॥ ३० ॥

इति वैदिकमन्त्रपरम् ।

स्त्रियो दीक्षा शुभा प्रोक्ता मातुश्चाष्टगुणा स्मृता ।
स्वप्नलब्धा च या दीक्षा तत्र नास्ति विचारणा ॥ ३१ ॥

स्त्रिय इति पदं न सर्वत्र स्त्रीपरम् । विधवाया च न गुरुत्वम् । तदुक्तं तत्त्वसारे—

साध्वी चैव सदाचारा गुरुभक्ता जितेन्द्रिया ।
सर्वतन्त्रार्थसारज्ञा सुधया पूजने रता ।
गुरुयोग्या भवेदेषा विधवा परिवर्जयेत् ॥ ३२ ॥

यत्तु—

विधवायाः सुतादेशात् कन्यायाः पितुराज्ञया ।
नाधिकारो विना नार्या भार्याया भर्तुराज्ञया ॥ ३३ ॥

इति विधवाया गुरुत्वबोधनम्, तदयुक्तम् । समूलत्वेऽपि—

सिद्धमन्त्रो नरः सर्वमप्ययोग्ययोग्यतां नयेत् ।

इति वचनेनावाच्यतया साधितमन्त्रविषयम् । गुरुदीक्षातन्त्रे

मृतमप्यनुगच्छेत् सिद्धमन्त्रो विशेषतः ॥ ३४ ॥

एवमेव मनुष्यस्य पूर्वकर्मणि संस्मृतिः ।
यदि न स्यान्महेशानि स मनुष्यः कथं भवेत् ॥ ३५ ॥

दीक्षायां च कथं तस्य मनो भवति पार्वति ।
तस्मात्तु यत्नतो देवि पूर्वक्रियां समुद्धरेत् ॥ ३६ ॥

गुरुदीक्षातन्त्रे—

बकुलाश्वत्थवटकं पत्ररत्नं शृणु प्रिये ।
वटपत्रे महेशानि शक्तिमन्त्रं लिखेत् प्रिये ॥ ३७ ॥

अश्वत्थे विष्णुमन्त्रं च बकुले शिवमन्त्रकम् ।
रक्तचन्दने देवेशि काश्मीरे वा महेश्वरि ॥ ३८ ॥

शक्तिमन्त्रं लिखेद् देवि चन्दने विष्णुमन्त्रकम् ।
भस्मना शिवमन्त्रं च विलिखेत् परमेश्वरि ॥ ३९ ॥

तत्तत्सम्पु पत्रेषु तत्तद्देवतायाः मन्त्रं लिखेदित्यर्थः ।

प्राणप्रतिष्ठां तन्मन्त्रे कारयेद्यत्नतः सुधीः ।

तत्तद् देवतायाः प्राणप्रतिष्ठां कारयेत् ।

यथाशक्त्युपचारेण संपूज्य परमेश्वरि ॥ ४० ॥

ततः शिष्यस्त्वार्घ्यपात्रं हस्ते कृत्वा महेश्वरि ।
अनेन मनुना मन्त्री भास्कराय निवेदयेत् ॥ ४१ ॥

अर्घ्यद्रव्यमाह—

आपः क्षीरं कुशाग्राणि घृतं दधि तथा मधु ।
रक्तानि करवीराणि तथा रक्तं च चन्दनम् ॥ ४२ ॥

अष्टाङ्ग एषकोऽर्घ्यो वै भानवे परिकीर्त्तितः ।
ॐ श्री देव पृथिवीपाल सर्वशक्तिसमन्वित ॥ ४३ ॥

ममार्घ्यं च गृहाण त्वं पूर्वविद्या प्रकाशय ।
अर्घ्यं दत्त्वा नमस्कृत्य कृताञ्जलिः पठेत्ततः ॥ ४४ ॥

गान्धर्वे—

न दद्याद् भास्करायार्घ्यं शङ्खतोयैर्महेश्वरि ।
ॐ सूर्यः सोमो यमः कालो महाभूतानि पञ्च वै ॥ ४५ ॥

एते शुभाशुभस्येह कर्मणो नव साक्षिणः ।
सर्वे देवा शरीरस्था मम मन्त्रस्य साक्षिणः ॥ ४६ ॥

पूर्वजन्मार्जितां विद्यां मम हस्ते प्रदापय ।
पठेदेवं महेशानि सत्वरं पत्रमुद्धरेत् ॥ ४७ ॥

तदुद्धृत्य पत्रमेकं तु गुरोर्हस्ते प्रदापयेत् ।
गुरुस्तु अक्षरश्रेणीन् अधीत्य परमेश्वरि ॥ ४८ ॥

सेतुं तदा महेशानि तन्मन्त्राष्टशतं जपेत् ।
शिष्यस्य मस्तके हस्तं दत्वा चाष्टशतं जपेत् ॥ ४९ ॥

गुरुस्तु प्राङ्मुखो भूत्वा शिष्यः प्रत्यङ्मुखः स्थितः ।
त्रिवारं दक्षिणे कर्णे वामकर्णे तथा सकृत् ॥ ५० ॥

स्त्रीशूद्रविषये कुर्याद् वैपरीत्येन चिन्तनम् ।
आचम्य संयतो भूत्वा प्राणायामं विधाय च ॥ ५१ ॥

अष्टोत्तरशतं जप्त्वा ऋष्यादिक्रमसमन्वितम् ।
अष्टकृत्वा जपेन्मन्त्रं वामकर्णे सुरेश्वरि ॥ ५२ ॥

इयं दीक्षा सर्वतन्त्रे शाक्तिर्या परिकीर्त्तिता ।
गुरोर्लब्धां महाविद्यां अष्टोत्तरशतं जपेत् ॥ ५३ ॥

गुरवे दक्षिणां दद्याद् वित्तशाठ्यं न कारयेत् ।
गुरवे गुरुपुत्राय तत्पत्न्यै वा प्रदापयेत् ॥ ५४ ॥

कुलार्णवे—

गुरुप्रीतिसमुत्पन्ने देवताप्रीतिमाप्नुयात् ।
देवताप्रीतिमापन्ने मन्त्रसिद्धिर्भवेद् ध्रुवम् ॥ ५५ ॥

पत्ररत्नप्रदानेन दीक्षां कुर्यात् कलौ युगे ।
ततः सिद्धो भवेन्मन्त्री नात्र कार्या विचारणा ॥ ५६ ॥

एतज्ज्ञानं विना देवि दीक्षां कुर्याच्च यो नरः ।
दीक्षा तु विफला तस्य अन्ते च नरकं व्रजेत् ॥ ५७ ॥

ततः शिष्यो महेशानि प्रणमेद् दण्डवद् भुवि ।

गुरुर्वदेत्—

उत्तिष्ठ वत्स मुक्तोऽसि सम्यगाचारवान् भव ॥ ५८ ॥
कीर्त्तिः श्रीः कान्तिमेधायुर्बलारोग्यं सदास्तु मे(ते) ।

योगिनीहृदये—

मन्त्रं दत्त्वा गुरुश्चैव उपवासं समाचरेत् ॥ ५९ ॥
महान्धघोरनरके कृमिर्भवति नान्यथा ।

रुद्रयामले—

दीक्षां कृत्वा यदा मन्त्री उपवासं चरेद् यदि ॥ ६० ॥

तस्य देवः सदा रुष्टः शापः पतति मूर्द्धनि ।

तन्त्रसारे—

चन्द्रसूर्यग्रहे तीर्थे सिद्धक्षेत्रे शिवालये ॥ ६१ ॥

मन्त्रमात्रप्रकथनमुपदेशः स उच्यते ।

रुद्रयामले—

श्यामायां भैरवी ताराच्छिन्नमस्तासु भैरवे ।
मञ्जुघोषे तथा रौद्रे पञ्चाङ्गं नेष्यते बुधैः ॥ ६२ ॥

तथापि गुह्यकालीविषये पञ्चायतनीदीक्षा एव । यथा विश्वसारे—

भूपुरेषु चतुष्कोणे पूजयेत् क्रमतः सुधीः ।
विष्णुं शिवं गणेशं च पूजयेच्च यथा क्रमात् ॥ ६३ ॥

दीक्षायां चक्रविचारे दोषमाह गुप्तदीक्षातन्त्रे—

य: कुर्याच्चक्रगणनां दीक्षायां पशुपामर: ।
स भ्रष्ट: स च पापिष्ठ: विष्ठायां जायते कृमि: ॥ ६४ ॥
किं ऋणै: किं धनैर्वापि राश्यादिकविचारणे ।
सिद्धसाध्यसुसिद्धारि(दि) विचारपरिवर्जित: ॥ ६५ ॥
नास्ति सत्यं महेशानि नक्षत्र्यादिविचारणा ।
राश्यादिगणनं नास्ति शङ्करेणेति भाषितम् ॥ ६६ ॥

आगमकल्पद्रुमे—

रविसंक्रमणे चैव सूर्यस्य ग्रहणे तथा ।
तत्र लग्नादिकं किञ्चिन्न विचार्यं कथञ्चन ॥ ६७ ॥

यामले—

शरत्काले युगाद्यायां ग्रहणे चन्द्रसूर्ययो: ।
बोधने चैव दुर्गाया: कालाकालं न शोधयेत् ॥ ६८ ॥

मत्स्यसूक्ते—

ग्रहणे च महातीर्थे नास्ति कालस्य निर्णय: ।
सोमग्रहे विष्णुमन्त्रं सूर्ये शक्तिं न चाचरेत् ॥ ६९ ॥

यामले—

सूर्यग्रहे शक्तिमन्त्रं न प्रदद्याज्जिजीविषु: ।
न गृह्णीयादपि तथा यदीच्छेदात्मनो हितम् ॥ ७० ॥

अत्र शक्तिपदं पञ्चमीपरम् । प्रकरणादित्युदयाकार: । अत एव—

श्रीकामकालीबीजानि लोपादोर्गश्च यो मनु: ।
सूर्यस्योपग्रहे लब्धो नृणां शीघ्रफलप्रद: ॥ ७१ ॥

इति यामलवचनमपि सङ्गच्छते । पराश्रीकामबीजानीति कुलमूलावतारे पाठ: । पूर्ववचने शक्तिमन्त्रपदं श्रीबीजातिरिक्तमन्त्रपरमिति तु सिद्धदीक्षाटीकाकृत: । यामले—

लग्ने चाप्यथवालग्ने यत्र तत्र तिथावपि ।
गुरोराज्ञानुरूपेण दीक्षा कार्या विशेषतः ॥ ७२ ॥

न तिथिर्न व्रतं पूजा न स्नानं न जपक्रिया ।
दीक्षायां कारणं ज्ञाने स्वेच्छाप्राप्ते च सद्गुरोः ॥ ७३ ॥

सर्वे वाराः ग्रहाः सर्वे नक्षत्राणि च राशयः ।
यस्मिन्नहनि सन्तुष्टो गुरुः सर्वे शुभावहाः ।
यदैवेच्छा तदा दीक्षा गुरोराज्ञानुरूपतः ॥ ७४ ॥

अथ दशसंस्कारमाह शारदायाम्—

जननं जीवनं पश्चात्ताडनं बोधनं तथा ।
अथाभिषेको विमलीकरणाप्यायने मनोः ॥ ७५ ॥

तर्पणं दीपनं गुप्तिर्दशैता मन्त्रसंस्क्रियाः ।
मन्त्राणां मातृकामध्यादुद्धारो जननं स्मृतम् ॥ ७६ ॥

मातृकावर्णास्तु "अकारादिक्षकारान्ता मातृकार्णाः प्रकीर्तिताः" इति तन्त्रान्तरवचनात् । मातृकायन्त्रलेखनमाह—

भूमौ गोमयलिप्तायां विलिख्याष्टदलान्वितम् ।
चन्दनाद्यैः कठिन्या वा तार्त्तीयं कर्णिकागतम् ॥ ७७ ॥

दिशः स्वरान् केशरेषु वर्गानष्टदलेषु च ।
तस्माच्च गन्धपङ्केन मृम्यादौ मन्त्रमुद्धरेत् ॥ ७८ ॥

तार्त्तीयं द्वैधः—

कादिमान्ताः पञ्चवर्गा मातृकाः क्रमशोदिताः ।
यादिवान्ताः शादिहान्ता लक्षणे विलिखेत्ततः ॥ ७९ ॥

इति मातृकायन्त्रम्

प्रणवान्तरितान् कृत्वा मन्त्रवर्णान् जपेत् सुधीः ।
एतज्जीवनमित्याहुः सर्वमन्त्रविशारदाः ॥ ८० ॥

दशधा शतधा वा जपः यथा विश्वसारे—

पृथक् शतं वा दशधा मन्त्रवर्णान् जपेत् सुधीः ।
मन्त्रवर्णान् समालिख्य ताडयेच्चन्दनाम्भसा ॥ ८१ ॥

प्रत्येकं वायुना मन्त्री ताडनं तदुदाहृतम् ।
ताडनं ताडयेद् वर्णानखिलांश्चन्दनाम्भसा ॥ ८२ ॥

शतं वा दशधा वर्णान् बोधयेत्तु मनुं मतः ।
विलिख्य मन्त्रं तन्मन्त्री प्रसूनैः करवीरजैः ॥ ८३ ॥

तन्मन्त्राक्षरसंख्यातैर्हन्याद्यान्तेन बोधनम् ।

यान्तेन रेफादि बीजेन ।

अश्वत्थपल्लवैर्मन्त्रमभिषिञ्चेद् विशुद्धये ॥ ८४ ॥

मन्त्रस्य चामुकं वर्णमभिषिञ्चामि इत्यमुम् ।
अभिषिञ्चेदष्टधा वा प्रत्येकमभिषेचनम् ॥ ८५ ॥

कुशोदकेन जप्तेन अभिषेचनमुदाहृतम् ।
सञ्चिन्त्य मनसा मन्त्रं ज्योतिर्मन्त्रेण निर्दहेत् ॥ ८६ ॥

मन्त्रे मलत्रयं मन्त्री विमलीकरणं त्विदम् ।
तारव्योमाग्निमनुयुग् दण्डी ज्योतिर्मनुर्मतः ॥ ८७ ॥

मनुश्चतुर्दशस्वरः दण्डी अनुस्वारः तेन ह्रौं इति ।

कुशोदकेन जप्तेन प्रत्यर्णं प्रोक्षणं मनोः ।
तेन मन्त्रेण विधिवत् करणाप्यायनं मतम् ॥ ८८ ॥
अमुकमन्त्रं तर्पयामि नम इत्यम्भसा च तम् ।

मधुना शक्तिमन्त्रेषु वैष्णवे चेन्दुमण्डले ॥ ८९ ॥
शैवे घृतेन दुग्धेन तर्पणं समुदीरितम् ।

इत्यथा तर्पणेनाप्यायनमिति ।

तारमायारमायोगे ग्रथितेन जपेन्मनुम् ॥ ९० ॥
ततः अष्टोत्तरेणैव दीपयेत् साधकोत्तमः ।

तन्त्रान्तरे इत्यथा दीपनमिति ।

जप्यमानस्य मन्त्रस्य गोपनं न प्रकाशनम् ॥ ९१ ॥

इति मन्त्राणां दशसंस्काराः ।

विश्वसारे—

अदीक्षिता च महाविद्यां जपेद्दीक्षावर्जिते प्रिये ।
महागुरुनिपातादौ न पूजायां विकल्पना ॥ ९२ ॥

मोहाद्वा यदि वा दैवात् पूजयेन्न च साधकः ।
तस्य सर्वविनाशः स्यात्सत्यमेवं सदाशिव ॥ ९३ ॥

अशुचौ वा शुचौ वापि सर्वकालेऽपि सर्वदा ।
पूजयेत् परया भक्त्या नात्र कार्या विचारणा ॥ ९४ ॥

रुद्रयामले

पूजयेन्मृतकेऽपि स्याज्जनने सूतकेऽपि वा ।
सर्वत्रैव विधिः प्रोक्तः सर्वकामफलप्रदः ॥ ९५ ॥

अथ सूतकिनां पूजां वक्ष्याम्यागमचारिणाम् ।
बाह्यपूजाक्रमेणैव ध्यानयोगेन पूजयेत् ॥ ९६ ॥

देवीविषये बाह्यपूजा कर्तव्या विशेषविधानात् । तथा चाह वाराही-तन्त्रे—

तारायाश्चैव काल्याश्च त्रिपुरायाश्च सुन्दरे ।
सूतके मृतके चैव न त्यजेत्पूजनार्चनम् ॥ ९७ ॥

यामले—

अशुचिर्वा शुचिर्वापि गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन्नपि ।
न दोषो मानसे जाप्ये सर्वदेशेषु सर्वदा ॥ ९८ ॥

विश्वसारे—

आसने शयान उत्तिष्ठन् भुञ्जानो गमनेऽपि वा ।
सिद्धमन्त्रे न दोषः स्यादशौचनियमेऽपि च ।
न कल्पना दिवारात्रौ न च सन्ध्यावसानके ॥ ९९ ॥

अथ गुरुमाहात्म्यम्—

गुरुः सर्वसुराधीशो गुरुः साक्षी कृपाकुले ।
संपूज्य सकलं कर्म कुर्यात्तस्याज्ञया सदा ॥ १०० ॥

गमनं पूजनं जाप्यं भोजनं रमणं तथा ।
गृहीत्वाज्ञां गुरोः कुर्यात्तस्य सिद्धिर्विना जपात् ॥ १०१ ॥

त्रिसन्ध्यं श्रीगुरोर्ध्यानं त्रिसन्ध्यं पूजनं गुरोः ।
त्रिसन्ध्यं भावयेन्नित्यं गुरुं परमकारणम् ॥ १०२ ॥

स्वगुरुं हि विना देवि नान्यं च गुरुमर्चयेत् ।
प्रत्यक्षो वा परोक्षो वा प्रत्यहं प्रणमेद् गुरुम् ॥ १०३ ॥

एकग्रामे स्थितो नित्यं त्रिसन्ध्यं प्रणमेद् गुरुम् ।
क्रोशमात्रं स्थितो भक्त्या गुरुं प्रतिदिनं नमेत् ॥ १०४ ॥

अर्द्धयोजनतः शिष्यः प्रणमेत् पञ्चपर्वसु ।
एकयोजनमारभ्य योजनद्वादशावधि ॥ १०५ ॥

तत्तत्संख्याकगतैर्मासैः प्रणमेत् श्रीगुरुं प्रिये ।
यदि दूरे च वार्षिकं श्रीगुरुं गिरिनन्दिनि ॥ १०६ ॥

संवत्सरस्य मध्ये तु पूजयेद् विधिनामुना ।
एकधोत्तरायणे काले एकधा दक्षिणायने ॥ १०७ ॥

एवं यो नाचरेद् देवि स भवेद् ब्रह्मराक्षसः ।
एकत्र गुरुणा सार्द्धं स्वपित्युपविशेच्च यः ॥ १०८ ॥
स याति नरकं घोरं यावदिन्द्राश्चतुर्दश ।

तन्त्रे—

गुरुणालोकितः शिष्य उत्तिष्ठेदासनं त्यजेत् ॥ १०९ ॥

जातिविद्याधनाढ्योऽपि दूरं दृष्ट्वा गुरुं मुदा
प्रणमेद् दण्डवद् भूमौ प्रदक्षिणमथाचरेत् ॥ ११० ॥

आयान्तमग्रतो गच्छेद् गच्छन्तमनुव्रजेत् ।
प्रणम्य प्रवसेत् पार्श्वे तदागच्छेदनुज्ञया ॥ १११ ॥

गुर्वावलोकी सेवेत कुर्यादाज्ञादिमादरात् ।
असत्यं न वदेदग्रे न बहु प्रलपेदपि ॥ ११२ ॥

ऋणदानं तथादानं वस्तूनां क्रयविक्रयम् ।
न कुर्याद् गुरुणा सार्द्धं शिष्यो देवि कथञ्चन ॥ ११३ ॥

गुरुर्माता पिता स्वामी बान्धवश्च सुहृद् गुरुः ।
इत्याधाय मनो नित्यं भजेत् सर्वात्मना गुरुम् ॥ ११४ ॥

गुरोरग्रे पृथक् पूजामौद्धत्यं च विवर्जयेत् ।
दीक्षां व्याख्यां प्रभुत्वं च गुरोरग्रे परित्यजेत् ॥ ११५ ॥

आसनं शयनं वस्त्रं भूषणं पादुकां तथा ।
छायां कलत्रमन्यच्च यद् दृष्टं तन् न पूजयेत् ॥ ११६ ॥

यथा देवे तथा मन्त्रे यथा मन्त्रे तथा गुरौ ।
यथा गुरौ तथा स्वात्मन्येवं भक्तिक्रमः स्मृतः ॥ ११७ ॥

गुरुशय्यासनं यानं पादुकोपानहौ तथा ।
स्नानोदकं तथा च्छायां लङ्घयेन्न कदाचन ॥ ११८ ॥

अन्यत्रापि –

देवच्छायां गुरुच्छायां शक्तिच्छायां न लङ्घयेत् ।
यदि प्रमादतो देवि गुरोरग्रे प्रपूजयेत् ॥ ११९ ॥

स याति नरकं घोरं सा पूजा निष्फला भवेत् ।
रिक्तहस्तेन नोपेयाद्राजानं देवतां गुरुम् ॥ १२० ॥

फलं च पुष्पकादीनि यथाशक्त्या समर्पयेत् ।
भक्त्या शक्त्यनुसारेण गुरुमुद्दिश्य यत्कृतम् ॥ १२१ ॥

स्वल्पमेव महत्तस्य तुल्यमाढ्यदरिद्रयोः ।
गुर्वर्थं कृपणो देवि रौरवं नरकं व्रजेत् ॥ १२२ ॥

गुरुवाक्यानृतं कृत्वा आत्मवाक्यं तु स्थापयेत् ।
गुरुं क्षेप्तुं मनो यस्य पच्यते नरकार्णवे ॥ १२३ ॥

गुरोर्लाभं न मार्गेत आत्मकामात् कदाचन ।
ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्च नगनन्दिनि ॥ १२४ ॥

भुञ्जते विबुधा भक्त्या गुरोरुच्छिष्टमुत्तमम् ।
आगच्छेद्यदि चार्वङ्गि गुरुः शिष्यस्य मन्दिरे ॥ १२५ ॥

शिष्यस्य मन्दिरं देवि काशीपुर्यादिभिः समम् ।
चन्द्रग्रहणपर्वादि दिनं तद्धि वरवर्णिनि ॥ १२६ ॥

गुरोर्दर्शनमात्रेण सर्वपापै प्रमुच्यते ।
गुरुं वा गुरुपुत्रं वा पत्नीं वा वरवर्णिनि ।। १२७ ।।

विलङ्घ्य यदि चार्वङ्गि गच्छेत् साधकसत्तम ।
तत्क्षणाच्चञ्चलापाङ्गि नरकं चोत्तरोत्तरम् । १२८ ।।

उत्तरतन्त्रे—

साक्षाद्वापि परोक्षो वा गुरोराज्ञां समाचरेत् ।
परोक्षे तदनुज्ञानं विधानं शृणु शङ्करि ।। १२९ ।।

पूजाकाले च चार्वङ्गि आगच्छेच्छिष्यमन्दिरम् ।
गुरुर्वा गुरुपुत्रो वा पत्नी वा वरवर्णिनि । १३० ।।

तदा पूजां परित्यज्य पूजयेत् स्वगुरुं प्रिये ।
यद्वाल्यं हि गुरोर्द्रव्यमदत्तं स्वीकरोत्यपि । १३१ ।।

निरस्यां यांतिमागच्छेत् कुर्यादेर्भक्षने सदा ।
सहस्रारे गुरोः पादपद्मं ध्यात्वा प्रपूज्य च । १३२ ।।

स्तुत्वा करपुटं कृत्वा मनसा ध्यानतत्परः ।

मन्त्र —

विहितं विदधे नाथ विधेयं यत् कृपाकर ।। १३३ ।।

अनिरुद्धं भवेत्तच्च तत् त्वदीयप्रसादतः ।
इति मन्त्रेण सम्प्रार्थ्य तत कर्म समाचरेत् ।। १३४ ।।

महिषमर्दिनीतन्त्रे श्रीदेव्युवाच

देवदेव महादेव कृपया परमेश्वर ।
गुरुपूजाविधानं मे विस्तराद् वद शङ्कर ।। १३५ ।।

ईश्वर उवाच

दिव्यवीरं च कार्यं हि पूर्वोक्तं बहुशः प्रिये ।
मानवस्य कर्म देवि संक्षेपाभिगदामि ते ॥ १३६ ॥

गुरुः परमगुरुश्चैव परापरगुरुस्तथा ।
स्वगुरुः परमेशानि साक्षाद् ब्रह्म न संशयः ॥ १३७ ॥

तत्पिता परमगुरुः स्वयं विष्णुः क्षितौ सदा ।
तत् पिता परापरगुरुर्महेश्वरसमः सदा ॥ १३८ ॥

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ।
अतएव महेशानि साक्षाद् ब्रह्ममयो गुरुः ॥ १३९ ॥

अखण्डमण्डलाकारं सर्वव्यापि महेश्वरम् ।
सर्वेशं सर्वदं देवं प्रणमामि पुनः पुनः ॥ १४० ॥

पुरस्तात् पार्श्वयो पृष्ठे नमस्तुभ्यं नमो नमः ।
त्रिसन्ध्यं श्रीगुरोर्ध्यानं त्रिसन्ध्यं पूजनं गुरोः ॥ १४१ ॥

त्रिसन्ध्यं भावयेन्नित्यं गुरुं परमकारणम् ।
गुरुं विना वरारोहे नास्ति सिद्धिः कदाचन ॥ १४२ ॥

गुरुं स्मृत्वा महेशानि दिवसे दिवसे प्रिये ।
पूजयेद् मानसैर्गन्धैर्धूपैर्दीपैस्तथामलैः ॥ १४३ ॥

भक्ष्यैर्भोज्यैस्तथा पेयैर्दधिदुग्धैरनेकधा ।
पनसैर्नारिकेलैश्च तथा रम्भाफलैः प्रिये ॥ १४४ ॥

अन्नैर्नानाविधैर्देवि पूजयेत् स्वगुरुं प्रिये ।
स्वगुरुं हि विना देवि नान्यं च गुरुमर्चयेत् ॥ १४५ ॥

मत्स्यैर्मांसैर्महेशानि पूजयेद् भक्तितः प्रिये ।
गन्धैर्माल्यैश्च चार्वङ्गि पूजयेद् भक्तितः सदा ॥ १४६ ॥

स्वर्णैश्च पट्टवस्त्रैश्च तथा कार्पाससम्भवैः ।
अविचित्रैर्विचित्रैश्च अतिसूक्ष्मैर्मनोहरैः ॥ १४७ ॥

अलङ्कारैस्तथा देवि विविधैः स्वर्णनिर्मितैः ।
राजतैश्चैव चार्वङ्गि स्वगुरुं पूजयेत् सदा ॥ १४८ ॥

आसनैर्विविधैर्देवि रत्नकम्बलसंयुतैः ।
तथा नानाविधैर्द्रव्यैः पूजयेत् स्वगुरुं सदा ॥ १४९ ॥

गुरोर्मन्त्रं महेशानि प्रजपेत् सुरवन्दिते ।
गुरोः पत्नीं महेशानि पूजयेद् विधिनामुना ॥ १५० ॥

गुरुवद् गुरुपुत्रेषु गुरुवत् तत्सुतेषु च ।
पूजयेत् प्रत्यहं भक्त्या अमुना विधिना प्रिये ॥ १५१ ॥

गुरोरभावे चार्वङ्गि गुरुपुत्रं स्वयं शिवम् ।
तदभावे वरारोहे गुरुकन्यां च पूजयेत् ॥ १५२ ॥

तदभावे च चार्वङ्गि गुरुस्नुषां प्रपूजयेत् ।
एषामभावे चार्वङ्गि गुरोर्गोत्रं प्रपूजयेत् ॥ १५३ ॥

गोत्राभावे वरारोहे तथा मातामहस्य च ।
मातुलं मातुलानीं वा पूजयेद् विधिनामुना ॥ १५४ ॥

यदि दूरे च चार्वङ्गि स्वगुरुर्नगनन्दिनि ।
संवत्सरस्य मध्ये तु पूजयेद्विधिनामुना ॥ १५५ ॥

एकदोत्तरायणे काले एकदा दक्षिणायने ।
पूजयेद् गुरुदेवं च विधिना चामुना प्रिये ॥ १५६ ॥

अपि नो पूजयेद् देवि अनेन विधिना प्रिये ।
प्रायश्चित्ती भवेद् देवि तत्क्षणात् स च साधकः ॥ १५७ ॥

संवत्सरस्य मध्ये तु न गच्छेद् यदि साधकः ।
मन्दिरं गुरुदेवस्य सदा काशीपुरीसमम् ॥ १५८ ॥

काशी समं महेशानि यः पश्येद् गुरुमन्दिरम् ।
शिवतुल्यो भवेद् देवि तत्क्षणात् स च साधकः ॥ १५९ ॥

गुरोर्गेहं समासाद्य उच्छिष्टभक्षणं चरेत् ।
सदैव सहसा सिद्धिः साधकस्य भवेत् प्रिये ॥ १६० ॥

अभोक्तव्य गुरुदेवस्य उच्छिष्टं वरवर्णिनि ।
विद्यां वा परमेशानि मन्त्रं वा नगनन्दिनि ॥ १६१ ॥

न जपेत्तु कदाचित्तु कुत्रचित् क्वचिदेव हि ।
तन्मुखं पल्वलाकारं विष्ठाकूपसमं प्रिये ॥ १६२ ॥

उच्छिष्टभक्षणाद् देवि मुखस्य शोधनं प्रिये ।
ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्या शूद्राश्च नगनन्दिनि ॥ १६३ ॥

भुञ्जते विविधैर्भक्त्या गुरोरुच्छिष्टमुत्तमम् ।
गुरोरुच्छिष्टमन्नं च सदानन्दमयं प्रिये ॥ १६४ ॥

गुरुं वा गुरुपुत्रं वा पत्नीं वा वरवर्णिनि ।
विलङ्घ्य यदि चार्वङ्गि नरकं घोरतरोत्तरम् ॥ १६५ ॥

मन्दिरं गुरुदेवस्य कुटीरं यदि पार्वति ।
कैलाससदृशाकारं तदेव नगनन्दिनि ॥ १६६ ॥

यद् यदिष्टतमं लोके साधकस्य शुचिस्मिते ।
तत्सर्वं गुरवे दद्याद् भक्त्या परमयत्नतः ॥ १६७ ॥

तदैव सहसा देवि मन्त्रसिद्धिः प्रजायते ।
गुरोराज्ञां समादाय प्रजपेदनिशं यदि ॥ १६८ ॥

तदैव सहसा सिद्धिरष्टसिद्धीश्वरो भवेत् ।
पूजाकाले च चार्वङ्गि आयच्छेच्छिष्यमन्दिरम् ॥ १६९ ॥

गुरुर्वा गुरुपुत्रो वा पत्नी वा वरवर्णिनि ।
तदा पूजां परित्यज्य स्वगुरुं पूजयेत् प्रिये ॥ १७० ॥

देवतापूजनार्थं च यद्वा पुष्पादिकं प्रिये ।
तत्सर्वं गुरवे दत्त्वा पूजयेन्नगनन्दिनि ॥ १७१ ॥

तदैव सहसा देवि वरदा प्रीतिमाप्नुयात् ।

रुद्रयामले—

गुरुर्वा गुरुपत्नी वा पुत्रो वापि समागतः ॥ १७२ ॥

ज्येष्ठो वाप्यर्चनामध्ये शिष्यः सर्वार्चनां त्यजेत् ।
आज्ञया पूजयेच्छिष्य इति शास्त्रस्य निर्णयः ॥ १७३ ॥

गन्धैः पुष्पैस्तथा धूपैस्तथा नैवेद्यकैरपि ।
पूजयेद् विविधैर्भक्त्या स्वगुरुं तत्सुतं च वा ॥ १७४ ॥

गुरुर्देवो हरः साक्षात्तत्पत्नी हरवल्लभा ।
गुरुपुत्रो गणेशः स्याद्विभाव्य पूजनं चरेत् ॥ १७५ ॥

गुरुपत्नी महेशानि साक्षाद् देवीस्वरूपिणी ।
गणेशसदृशं देवि गुरुपुत्रं विभावयेत् ॥ १७६ ॥

शिष्यस्य तद्दिनं देवि कोटिसूर्यग्रहैः समम् ।
चन्द्रग्रहणकाले हि तद्दिनं वरवर्णिनि ॥ १७७ ॥

गुरोर्दर्शनमात्रेण सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
तत्क्षणाच्चञ्चलापाङ्गि दानं दद्याद्विचक्षणः ॥ १७८ ॥

स्वर्णगोतिलवस्त्रं च रजतं च विशेषतः ।
गुरोः प्रीतिं समुद्दिश्य दानं कुर्याद्विचक्षणः ॥ १७९ ॥

गुरोः प्रीतिं समुत्पन्ने देवता प्रीतिमाप्नुयात् ।
देवताप्रीतिमापन्ने मन्त्रसिद्धिर्भवेद् ध्रुवम् ॥ १८० ॥

गुरोः समीपे चार्वङ्गि न मिथ्या चोच्चरेत् क्वचित् ।
गुरोरङ्गं महेशानि देवताकारमुत्तमम् ॥ १८१ ॥

गुरोः क्रिया महेशानि पूजामूलं महत् पदम् ।
गुरोर्वाक्यं मूलमन्त्रं परं ब्रह्म स्वयं गुरुः ॥ १८२ ॥

अनेन विधिना देवि प्रत्यहं भावयेद् गुरुम् ।
तदैव सहसा सिद्धिर्जायते कमलानने ॥ १८३ ॥

इति श्रीपरिव्राजकाचार्यपरमहंसतीर्थावधूतश्रीमद्ब्रह्मानन्दगिरिविरचितायां
शाक्तानन्दतरङ्गिण्यां दीक्षानिर्णयो नाम द्वितीयोल्लासः ॥

*